Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De roze en blauwe eieren

"Ik heb ze met mijn eigen ogen gezien," zei de oude Witte Hen, staande op één voet met haar nek gestrekt en haar snavel wijd open. "De ene was roze en de andere was blauw. Ze waren net als elk ander ei qua grootte, maar de kleur... roze en blauwe eieren! Wie heeft ze gelegd?" Oude Witte Hen keek van de een naar de ander in de groep kippen die om haar heen stond.
"Nou, ik weet dat ik het niet was," zei de Gespikkelde Hen.
"Kijk mij niet aan," zei Bruine Hen. 'Ik leg grote witte eieren, en dat weten jullie allemaal. Het zijn de beste eieren op het erf.'
"Oh, dat zou ik niet zeggen," zei Witte Hen. "Je lijkt te vergeten dat het grootste ei dat ooit in deze tuin is gezien door mij is gelegd, en het was een beetje bruin van kleur."
"Je hebt maar één keer zo'n groot ei gelegd," antwoordde Bruine Hen, "en iedereen vond het maar een gek ei."
"Ok, ok het is duidelijk hoe je over dat ei denkt," zei Witte Hen, "maar het helpt ons niet om erachter te komen wie de blauwe en roze eieren heeft gelegd."
"Waar heb je ze gezien?" vroeg Gespikkelde Hen.
"Op de tafel, bij het raam van de boerderij," zei de oude Witte Hen. "Ik vloog op een ton die onder het raam stond, en toen strekte ik mijn nek uit en keek door het

raam, en daar op de tafel, in een klein mandje, zag ik die vreemd uitziende eieren."
"Misschien heeft de boer ze gekocht zodat iemand van ons erop kan zitten en ze kan uitbroeden," zei Bruine Hen.
"Nou, ik weiger dat te doen," zei Witte Hen. "Ik zou een belediging zijn om die opzichtige dingen in onze nesten te stoppen."
"Ik weet zeker dat ik ze niet zal uitbroeden," zei Gespikkelde Hen. 'Ik zou er vreemd uitzien als ik hier rondwandelde met een blauw kuiken en een roze kuiken naast me terwijl ik een gespikkelde hen ben!'
"Nou ik ook niet," zei Bruine Hen. "Ik noemde alleen het feit dat de boer zo'n idee zou kunnen hebben."
"Misschien is Witte Hen kleurenblind," zei Gespikkelde Hen. 'De eieren die ze heeft gezien, zijn misschien wel wit.'

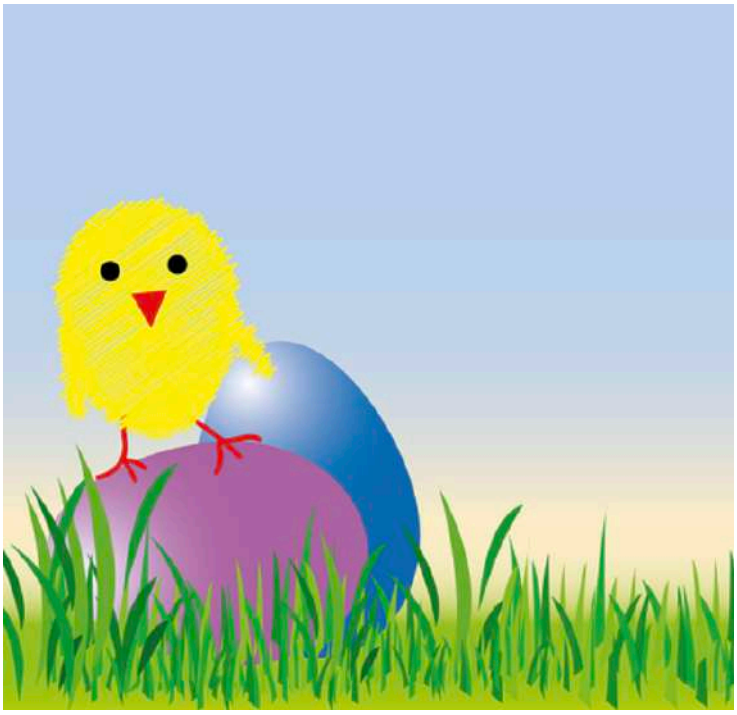

"Als je aan mijn woord of mijn zicht twijfelt, ga dan zelf kijken," zei Witte Hen terwijl ze haar hoofd opgeheven hield. "Je zult een blauw en een roze ei vinden, precies zoals ik je gezegd heb."
De Gespikkelde Hen en de Bruine Hen renden weg, gevolgd door vele anderen, en alle kuikens in de tuin.

De een na de ander vloog naar de bovenkant van de ton en keek door het raam naar de eieren waar Witte Hen over verteld had. Het was maar al te waar; de eieren waren blauw en roze.

"Piep, piep, piep, piep, wij willen ook de blauwe en roze eieren zien," riepen de kuikentjes. "We hebben er nooit een gezien en we willen ze bekijken."
"Oh jee! Waarom hebben we hierover gepraat met hen in de buurt?" zei Bruine Hen. 'Ze zullen niet stil zijn tenzij ze het zien, en hoe krijg ik ze in vredesnaam bij dat raam?'
'Is het ooit bij je opgekomen om ze niet alles te geven waar ze om huilen?' zei Witte Hen. "Zeg af en toe 'nee', dat bespaart je een hoop ellende."
"Ik kan het niet verdragen om de kleine schatjes iets te weigeren," zei Bruine Hen, haar kleine kroost kakelend om haar heen en ze probeerde ze te kalmeren.
'Nou, je kunt maar beter nu beginnen, want dit is een van de dingen die je niet zult kunnen doen.' zei Witte Hen, die naar het hondenhok liep om het verhaal van de blauwe en roze eieren aan Teddie te vertellen.
"Zou het niet te erg zijn als de boer die eieren in een van onze nesten legt?" vroeg Witte Hen, toen ze klaar was met haar verhaal.
"Oh Oh!" lachte Teddie, "dat is een goede grap van jou; je herkent je eigen eieren niet als je ze ziet!"
'Je gaat me niet vertellen dat ik die mooie gekleurde eieren heb gelegd,' zei Witte Hen, rondkijkend om te zien of een van haar metgezellen binnen gehoorsafstand was. "Ik weet dat ik het nooit gedaan heb."

'Maar dat heb je wel gedaan,' zei Teddie opnieuw lachend. "Ik hoorde de boer tegen zijn dochter zeggen: 'Als je eieren wilt kleuren voor Pasen, neem dan de eieren die Witte Hen heeft gelegd; ze zijn niet zo groot als de andere, en ik kan ze niet zo goed verkopen.'"
'Teddie, als je nooit verder zult vertellen wat je me zojuist hebt verteld, zal ik je zeggen waar ik vanmorgen een heel groot bot heb gezien,' zei Witte Hen. 'Ik bewaarde het voor mezelf. Ik pluk er graag af en toe aan, maar je mag het hebben als je belooft geheim te houden wat je me net hebt verteld.'
Teddie beloofde het en Witte Hen liet zien waar het bot verborgen was.
Een paar dagen later zei Bruine Hen: "Ik vraag me af wanneer de boer die mooie eieren tevoorschijn haalt. Als hij ze veel langer in huis laat, zal niemand ze kunnen uitbroeden."
"Oh! Ik vergat je te vertellen dat die eieren toch geen echte eieren waren," zei Witte Hen, "maar alleen maar paaseieren voor het kleine meisje om mee te spelen, dus we hadden al deze zorgen voor niets!"